

«Radikalisering»: Staten vil gjøre ungdom til angivere

Senter for ekstremismeforskning ved Universitetet i Oslo har ved spørreundersøkelser avdekket at ungdom ikke vet hvor de skal henvende seg om de er bekymret for at noen er blitt «radikalisert», noe som bekymrer de borgerlige forskerne.

Mediene melder nå at det «er kun 14,1 prosent som oppgir at de vet hvem de kan ta kontakt med i disse tilfellene», og forskerne ber derfor om at folk må få vite dette. Slik tjener forskerne staten og sikkerhetstjenesten, som arbeider for å gjøre norske ungdommer til angivere.

Den borgerlige «ekstremismeforskningen» legges til grunn for synet på «radikalisering». Her blir det per definisjon slik at statens vold er legitim, og at de som åpner for at annen vold kan være rettferdig, er «ekstreme» eller «radikale», og at disse utgjør en trussel. Innen denne teorien peker man særlig ut «høyreekstreme», «islamister» og «venstreekstreme», noe som korresponderer med gruppene PST sier de følger med på, i tillegg til spioner fra andre land.

Dette er en borgerlig teori tvers igjennom, uten objektivt grunnlag. Hva som er ekstremt er per definisjon relativt: det er historisk og samfunnsmessig betinga. For eksempel var ikke Hitlers naziparti «ekstremt» i 1933, da over tretti prosent av tyske velgere stemte på dem og de kunne danne regjering. Forsøk på en objektiv definisjon, hvor man anvender «vilje til vold» som et kriterium er tvers gjennom falsk, all den tid selve statens eksistensgrunnlag er voldsmonopolet. Med bombingene av Libya og okkupasjonen av Afghanistan, ser vi at de fleste borgerlige politikere har mer vilje til voldsbruk enn folket forøvrig.

Med denne idealistiske teorien som legitimering, går vi i

retning av et mer gjennomgående overvåkingssamfunn. Politiets sikkerhetstjeneste innførte for ikke lenge siden en direktelinje for «bekymringsmeldinger». Samtidig vet vi at alle de fremste masseorderne i Norge de siste ti åra har vært registrert av PST, uten at det har hjulpet. De er mer interessert i kartlegging av miljøer, enn av å forhindre drap på sivile. Dessuten er de mer interessert i «islamister» enn av rasister og fascister, tross flere rasistisk motiverte angrep.

Videre kan og vil angiveri og overvåkning brukes til meningssensur og til å venne folk til å tyste. Det er ironisk at det nettopp er frihet og «det liberale demokratiet» disse kreftene hevder å forsvare, samtidig som de oppfordrer ungdom til å angi vennene sine slik at PST kan oppsøke dem og foreldrene deres, på grunnlag av ytringer og meninger.

Til hjelp har de den nevnte teorien, som aller mest kjennetegnes av at den av-politiserer både staten og «ekstremistene». I stedet for å forstå fenomenet politisk, fremmes ideen om «hatkriminalitet», og om at det er en kamp mellom «kjærlighet» og «hat». Den ekstreme individualiseringen og psykologiseringen i dagens borgerlige filosofi, setter seg også gjennom i forståelsen (eller rettere sagt: ikke-forståelsen) av «terrorisme» og «radikalisering». Både staten og «den radikalisererte» blir for disse helt apolitiske, noe som gjør fenomenet de hevder å studere, til et rent mystisk fenomen. De kan for eksempel ikke forklare hvorfor «hatet» retter seg akkurat mot muslimer, og ikke hva som helst annet. Og det sees som helt uproblematisk at statens voldsapparat prater med folk om deres meninger, som om dette er noe normalt og ufarlig.

I virkeligheten er dette nye skritt i retning reaksjonering av staten, og korporativisme som visker ut skillet mellom sivilsamfunn og stat.

Referanser

Svært få ungdommer vet hva de skal gjøre hvis venner blir radikalisert